

LBRIS

We know
books

SHALINI BOLAND

Sotia
milionarului

Capitolul unu

3 ianuarie 2017, Barbados

El o privi coborând în grabă scările de piatră. O lăsase să o ia puțin înainte, pentru a-i putea admira picioarele goale, bronzate și lungi – o combinație de gene bune și cursuri regulate de dans –, care arătau mai degrabă ca ale unei adolescente decât ca ale unei femei de douăzeci și ceva de ani. Pentru o clipă, rămase cu ochii ațintiți asupra ei, având impresia că privește, de fapt, un videoclip pe laptopul său, cu o persoană pe care o cunoscuse în altă viață. Clătină însă din cap și o urmă.

– Haide, adormitul! îl tachină ea, iar el rămase cu privirea ațintită la buclele ei de abanos care îi mângâiau umerii.

Se întoarse cu fața spre el și îi zâmbi provocator. El îi întoarse zâmbetul, apoi mări pasul și, ridicând-o în brațe, începu să coboare scările în fugă, până ajunseră cu picioarele în nisipul curat. Dincolo de nisip se profila golful turcoaz, pe malul căruia copacii se unduiau în briză. Nisipul cald și moale, incandescent în timpul zilei, îi mângâia acum tălpile goale.

Katie se smulse din brațele lui și, luându-l de mână, îl trase spre locul lor preferat, sub umbra matinală a unui

palmier imens, suficient de departe de pălcul de copaci din specia copacul morții, cu fructele lor otrăvitoare și seva letală.

În ciuda orei matinale, pe plajă erau deja două cupluri, întinse pe prosoape strălucitoare, și o femeie în vârstă, singură, care părea absorbită de cartea pe care o citea. Fiind în timpul săptămânii, nu era nici urmă de proprietarii de iahturi și bărci cu motor, care ancorau în golf deseori până la apusul soarelui. Numai cerul senin și oceanul nemărginit. Totul era perfect.

Katie își lăasă geanta și prosopul pe nisip, apoi își strânse părul într-un coc lejer, pe care îl fixă cu elasticul de păr de la încheietura mâinii, și spuse:

– Vii în apă?

– Mai târziu. Cred că mă voi relaxa pentru o vreme.

– Nu știi ce pierzi. Doamna care stă în vila de lângă noi mi-a spus că ieri a văzut balene în golf. Vreau să înot până acolo și să văd dacă le pot zări cât încă este destul de devreme.

– Nu te duce prea mult în larg, îi spuse el, știind că, cel mai probabil, fata îl va ignora.

Până să o cunoască pe Katie, nu mai fusese niciodată într-o astfel de vacanță. Iahturile, vilele luxoase, părțile de schi nu erau pentru el. În schimb, pentru Katie, astfel de vacanțe reprezentau normalitatea. În timp ce el își julea genunchii încercând să învețe să meargă pe o bicicletă la mâna a doua în parcul de skateboard din cartier, ea și părinții ei schiau pe cele mai bune părți din lume, mergeau în safari pe continente îndepărtate sau urmăreau prim-balerinele răsucindu-se pe scene celebre. Dusese o viață de huzur.

Cu siguranță că părinții unei astfel de fete ar fi trebuit să fie îngroziți când ea adusese acasă un neica nimeni ca el – un ratat sărac, fără clasă, fără o carieră. Dar se dovedise că greșise gândind așa. Cei din familia Spencer erau oameni

drăguți. Calzi și primitori. Care nu judecau. Nu semănau deloc cu cei din familia lui. În apărarea lui, poate că nu era vreun bogătaş, dar avea un extraordinar simț al umorului și arăta destul de bine. Oriunde mergea, atrăgea complimente. Farmecul fusese întotdeauna atuul lui.

Așadar, nu i-a fost greu să se integreze cu succes în familia ei. El și Katie. Cuplul de aur, cei care luminau orice încăpere în care intrau. Se obișnuise numaidecât cu stilul ei de viață, pe care reușise să-l adopte la rândul lui. Zborurile pe distanțe lungi spre locuri îndepărtate, schi, safari, spectacolele de balet, concertele de muzică clasică au devenit ceva obișnuit pentru el. Reușise să se adapteze la noua viață fără să-și piardă identitatea. Aveau relația la care toată lumea râvnea, iar ea îl iubea cu toată ființa ei.

Își dădu tricoul jos, apoi începu să se dea cu cremă de protecție solară, privind-o pe Katie cum traversa plaja, în perechea sa minusculă de bikini, îndreptându-se spre oceanul care se unduia ușor. Spre deosebire de apele Canalului Mânecii de acasă care-ți tăiau respirația și îți înțepau pielea, pentru ca, în cele din urmă, să-ți dea o lovitură înghețată în stomac, apele oceanului erau calde și cristaline. Nu, mările din Barbados erau calde și totuși răcoritoare. O urmări înaintând, până ce apa îi ajunse la brâu, apoi începu să înoate, avântându-se în larg. Mai rămase cu privirea ațintită asupra ei câteva minute, apoi se așeză la soare, holbându-se la palmierii care se legănau în bătaia vântului și la cerul albastru de deasupra, încercând să-și elibereze mintea de orice gând.

Nu-i era de niciun folos să se gândească obsesiv la acești lucru.

După ceva timp auzi un sunet înfundat. Slab, la început, ca o albină leneșă sau ca mașina de tuns iarbă a vecinului,

apoi din ce în ce mai puternic. Motorul unei bărci care spinteca cu viteză suprafața oceanului. Se imagină pe sine ridicându-se în capul oaselor și scrutând oceanul, căutând sursa zgomotului, dar, pur și simplu, nu se putu mișca. O putere supranaturală îl țintuia locului. Nu-și putea dezlipi privirea de la albastrul cerului. Abia dacă putea respira.

Un strigăt îl făcu să-și revină din starea de visare și sări în sus ca ars. Brusc, toate simțurile păreau să i se fi ascuțit și își dădu seama că toți cei de pe plajă alergau în direcția oceanului, arătând spre ceva din larg. Unii dintre ei țipau speriați. Își îndreptă și el privirea spre ocean și văzu o barcă cu motor albă, care tăia valurile cu viteză. Începu să o caute pe Katie din priviri, dar nici urmă de ea. Poate valurile erau prea mari și de aceea nu o putea vedea.

O rupse la fugă spre mal, mijind ochii și punându-și mâna pavază la ochi, în încercarea de a o localiza.

– A fost lovită de barcă? întrebă o femeie cu un puternic accent nemțesc. Ai văzut?

– Ce? răspunse el, gâfâind.

– Barca aceea. Cred că este posibil să fi lovit-o pe prietena ta.

– Sunteți sigură? întrebă el, fără să-și dea seama cât de stupid sunase întrebarea. Barca aceea? A lovit-o pe soția mea? întrebă el, apoi, fără să mai aștepte vreo confirmare, se avântă în largul oceanului, în căutarea lui Katie.

Își dădu seama, la un moment dat, că nu este singur și că cineva de pe plajă îi sărise în ajutor. Barca deja nu se mai vedea. Nici nu știa de unde ar trebui să înceapă căutarea. Se simțea inutil. Ar fi trebuit să aibă grijă de ea în loc să privească cerul. Dar bărbatul care-i sărise în ajutor părea să știe exact unde trebuie să se ducă, loviturile sale lungi și puternice propulsându-l către un punct fix. Așa că se luă după el.

O pată purpurie ca un far se întindea înaintea lui, deja pierzându-și strălucirea și transformându-se într-un roz pal. Curând, totul avea să fie absorbit în ocean. Dar nici urmă de Katie, totuși. Acolo trebuie să se fi întâmplat. Acela era locul în care soția sa fusese lovită de acea barcă cu motor. Luă o gură zdravănă de aer, apoi se scufundă în valuri. Nu-l putea lăsa pe celălalt să ajungă la ea primul. Apele erau suficient de limpezi pentru a-i oferi vizibilitate.

Când o găsi, își dădu seama că trupul ei era întreg, dar suferise răni incompatibile cu viața. Îi lipsea o parte din craniu, iar din rană ieșeau șuvoaie de sânge care se unduiau în apă, ca niște panglicii sângerii. Se uită scurt în altă parte, observând lângă el forma neclară a bărbatului de pe plajă. Apoi se întoarse, înotă spre soția lui, îi prinse trupul în brațe și ieși la suprafață, gâfâind.

Bărbatul se ridică și el la suprafață odată cu el și, apropiindu-se, îi puse mâna pe umăr și spuse, gâfâind:

– Iisuse! Să o ducem la țarm. Nenorocita de barcă cu motor...

Bărbatul avea un accent sud-african.

– Să te... ajut cu... ea?

– Nu. Mă descurc.

Învățase de la cursurile de prim ajutor cum să țină în brațe un corp inert.

Sud-africanul continuă să înoate pe lângă el, în timp ce își ducea la țarm soția moartă. Mirosul de sânge se amesteca cu cel al soarelui și al sării. I se făcu greață, dar continuă să înoate fără să se poată gândi la nimic, lăsând o dâră de sânge în urma lor.

Înapoi pe plajă, una dintre femei clătina din cap și plângea, iar altele două aveau deja telefoanele mobile la urechi, foarte probabil sunaseră la salvare. Celălalt bărbat de pe mal

o apucă pe Katie de picioare și împreună o duseră în susul plajei, departe de țărm, spre palmierul preferat al lui și al lui Katie. O lăsară ușor pe prosop, acolo unde stătuse cu mai puțin de o oră înainte. Își simți întregul corp amortit și își dădu seama că tremură.

Cineva îi pusese un prosop cald pe umeri, dar nici așa nu reuși să se oprească din tremurat.

– Este în stare de șoc, auzi el o voce puternică și autoritară de femeie.

– Este soția lui, spuse sud-africanul.

– Credeți că îi vor prinde? Pe oamenii din barcă?

– Când am vorbit cu cei de la poliție, le-am descris barca, dar nu am apucat să văd cine se afla la cârma ei. O pot detecta pe radar, nu-i așa?

– Nicio șansă. Vor fi dispărut de mult până vine poliția, spuse un bărbat cu accent englezesc.

– Idioți iresponsabili.

– Nu-mi vine să cred. Sărmana femeie.

– Sărmanul bărbat.

Auzi murmurul celor din jur ca prin vis, dar nu răspunse. Își închise ochii și își strânse cu toată puterea prosopul în jurul umerilor, încercând din răsuferință să se oprească din tremurat și să acționeze mai coerent. Să reacționeze. Să răspundă. Să plângă. Simți o mână în jurul umerilor săi – era sud-africanul.

– Nu-ți face griji, amice. Polițiștii vor ajunge în cel mai scurt timp și-i vor prinde pe nenorociții care se fac vinovați de această tragedie. Nu vor scăpa nepedepsiți. Stai fără grijă.

Capitolul doi

7 ianuarie 2017, Bournemouth, Anglia

Problema cu dezvăluirea secretelor este că nu știi cum va reacționa cealaltă persoană. Un secret este ca o gaură neagră, care absoarbe tot ce se află în raza ei de acțiune. Cu cât secretul este mai mare, cu atât forța de atracție este mai mare. Cei din jurul tău simt că ceva nu este în regulă, o curiozitate inexplicabilă îi trage mai aproape. Dar, până când nu decizi să dezvălui acel ceva, misterul continuă să planeze în jurul tău.

În timp ce stau pe masă, agățând de tavan panglici argintii, încercând să îmi mențin echilibrul pe suprafața alunecoasă și lustruită, îmi dau seama că nu asta este viața pe care o vreau pentru mine și Will. Nu vreau să mai am secrete față de el. Îl iubesc. Viața noastră împreună este perfectă, și de aceea mi-a fost mereu frică să deschid gura și să stric totul. Să nu cumva să-l trezesc la realitate prea repede. Dar suntem destul de puternici să trecem peste. Am încredere că Will va înțelege de ce am ales să nu-i spun nimic până acum. Oricum, nu doar pentru el a trebuit să păstrez tăcerea. A trebuit să-mi dau timp și să mă asigur că pericolul a trecut. Și acum, în sfârșit, cred că a venit momentul

potrivit să-i spun soțului meu ceea ce ar fi trebuit să-i spun de la început.

Dar nu îi voi dezvălui niciun secret diseară. Este aniversarea zilei lui de naștere. Împlinește 30 de ani. Nu este momentul potrivit. Nu încă.

Problema este că, acum, când m-am decis să-i spun, nu mai am răbdare. Sunt nervoasă, surescitată, toate la un loc. Trebuie însă să mai aștept încă o zi.

Până la urmă, sincronizarea este totul.

– Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască, la mulți ani. La mulți ani, dragă Will!

Poate că nu sunt cea mai bună cântăreață din lume, dar compensez prin entuziasm. Punem deoparte tunurile de confetti și îl încurajăm pe soțul meu, care se chinuie de zor să sufle toate cele 30 de lumânări de pe tort.

Steve, tatăl lui Will, s-a ridicat în picioare și lovește ușor cu lingura de la tort în paharul său, pentru a ne atrage totușor atenția. Își așază paharul pe masa din lemn lustruit și își trece mâna prin părul grizonant, așteptând să facem liniște.

– Aș dori să spun câteva cuvinte, dacă este în regulă, spune el. Nu vreau ca Will să se simtă jenat, dar, ce naiba, am să o fac oricum.

Bufnim cu toții în râs, iar Remy, cel mai bun prieten al lui Will, îl înghiontește ușor.

– Fiul meu... Tușește pentru a-și drege glasul și aruncă o privire prin restaurant. Minunatul meu fiu William Blackwell împlinește 30 de ani și, în fața voastră, a tuturor, aș vrea să îi spun că sunt cel mai mândru tată din lume.

Îi simt emoționați pe toți cei din cameră.

Steve se întoarce cu fața spre Will, cu ochii înecați în lacrimi.

– Și mama ta ar fi fost atât de mândră de tine. I-ar fi plăcut să vadă bărbatul minunat care ai devenit. Se uită o clipă

în ochii fiului său, apoi își ia paharul și îl ridică, așteptând ca noi să-i imităm gestul.

– La mulți ani, Will!

– La mulți ani, Will! Începem cu toții să batem din palme și din picioare, să ovaționăm, dar el ne face semn că nu a terminat încă tot ce avea de spus.

– De asemenea, aș dori să-i mulțumesc mult Annei pentru organizarea acestei petreceri fără ca el să bănuiască ceva și pentru că l-a făcut pe fiul meu cel mai fericit bărbat în viață.

Îi zâmbesc plină de recunoștință, deși nu-mi place să fiu în centrul atenției. Will mă privește mândru, apoi mă sărută ușor, înainte de a se ridica și el în picioare.

– Mersi, tată. Mulțumesc. Și ai dreptate. Anna este responsabilă pentru asta, spune el, arătând spre zâmbetul larg de pe chipul său.

Își ridică apoi paharul și continuă:

– Pentru Steve. Cel mai bun tată pe care cineva și l-ar putea dori, și pentru Anna, minunata mea soție, pentru că m-a făcut cel mai fericit bărbat în viață.

– Pentru Steve și Anna, ovaționează cei din jur.

Meserii încep să dea noroc cu noi, iar eu profit de ocazie pentru a-l lua de mână. Simt cum imediat mă cuprinde un sentiment inegalabil de fericire. Un sentiment cu care încă nu mă pot obișnui. Încă nu simt că merit viața pe care o am.

Sărbătorim a treizecea aniversare a lui Will la Blackwell's, un fermecător bistrou cu specific franțuzesc care le aparține lui Will și tatălui său. Este cotate ca fiind cel mai bun restaurant din Westbourne. Mâncarea este excelentă și de fiecare dată este o adevărată corvoadă să găsești o masă liberă, deși sunt în jur de 200 de cafenele și restaurante în această suburbie mică și prosperă a orașului Bournemouth. Bine că am apucat să fac rezervarea cu luni înainte, pentru